

Draga jaz!

morda bo sledeče besedilo štel za moje prvo prejeto pismo. Ne bom ga zavrgla. Letnica nima bistvenega pomena. Pismo pa ga ima.

Prihodnost mi predstavlja neznaniko. V svoji koži se najudobneje počutim v stanju popolnega nadzora. Na vse kriplje se oklepam samokontrole, želim držati vajeti kočije, ki me prevaža po poti življenja, v rokah. Pritisk dlani bo sčasoma, neizogibno popustil. Vajeti bom izpustila, ko konice mojih prstov ne bodo več občutile vrvi. Z izgubljenimi vajetmi bom izgubila občutek varnosti. Popadal me bo močan strah, ki bo zategoval vozle okoli mojega vratu. Prepustim se mu. Vajeti ne vodi nihče, vse svoje upanje prelagam na konja, vodilno silo v danem trenutku. Zadiham. Opazujem okolje, ki ga bo moje oko ugledalo prvokrat in zadnjokrat, dokler diham. Ne izgubim daru opazovanja.

Obkrožajo me ljudje. Sleherni mimoidoči predstavlja enkratni obraz, s katerim se bom v nadaljnjem času srečala bodisi nikoli bodisi nešteto krat. Opazim vsakega. Učim se od najbolj neukih ljudi. Človek se rodi z edinstvenim darom; radovednostjo. Najbolj absurdna oseba je bogataš znanja. Rojena v sovražno nastrojeni družbi bom iskala sovražstvo. Tako bom ogorčeno zmajevala z glavo nad primerki nežnejšega spola, katerih telesa komajda pokriva košček blaga. Zadržano bom govorila o lastnem telesu, vedoč, da preostali pripadniki in pripadnice človeške rase živijo po v jedru podobnem vzorcu kot jaz sama. V najranljivejših letih bo moja koža prepustna za prav vsako informacijo, izrečeno iz vsakih ust. Delno bom vselej omejena, oči mi bodo zastirali, kjerkoli se pojavi moja otroška postava. Odmaknem prevezo izpred oči. Dobro vem, da mi je to dejanje hudo izvesti. Pomislim. Mar želim biti center, obkrožen s temo, ki je ne morem videti? Obkrožena z nevarnostjo, proti kateri se nisem sposobna boriti? Mar ne bi bilo bolje v bliskovitem času prerezati vse plasti tkanin, ki me ločujejo od zunanjega sveta in živeti v temi, vendar s prostimi očmi? Pogledam okrog sebe. Videz prekriva osebnost. Zato zanemarjeni ljudje pripovedujejo o zanemarjenih aspektih svoje preteklosti. Zato svetu sporočam pripoved o sebi.

Obup se bo z leti stopnjeval. Podlegla bom pritiskom družbe. Natrpala si bom bremena, produkte drugih in sebe. Popadal me bo občutek panike, sivine brez odtenka bele. Paniki se bo postopoma pridružila slaba vest. Kriva bom za vse. Ne bom se našla, četudi bom vztrajno iskala, dokler ne bom ugotovila, da tečem v krogu. Krog nima ne začetka ne konca. Je neskončen. TO moram prekiniti.

Draga jaz. Leto 2018 bo leto, ko bom prenehala z obiskovanjem gradbišč drugih in opravljanjem prostovoljnega zidarskega dela. Hišo bom zgradila SEBI. Spremenila bom, kar se spremeniti da. Stremeča k spremembi bom oblikovala tako um kot tudi telo. V fizični aktivnosti bom poenotila um s telesom. Počutila se bom živo.

Bitka bo končana s poslednjim vzdihom. Do usodnega trenutka bom živela v polnem pomenu besede. Rojena sem bila zmagovalka. Zmagovalka bom tudi zapustila obličje Zemlje. V retrospektivi se bodo vrstili odlomki, ko sem z veseljem stopala pred objektiv fotografa, ko sem pred kamero bežala, ko sem s tresočimi nogami stopila na tehtnico, zadržujoč sapo v

pričakovanju številke, ki bo izrekla sodbo, ko sem preklela ves svet in ko je ves svet prekel mene, ko sem stopila v šolo in iz nje, ko sem bila JAZ. Vsak del bo pomemben za sestavo celote. Ta celota je moja zgodba. Zgodba, ki jo bo z radostjo poslušal nekdo, ki se je pravkar seznanil s svetlobo, ki jo ponuja življenje.

Lep pozdrav

Dominika